

ani s jinými práky přátelské společenství.
To ti příroda dala a laskavý přírody tvůrce,
kterého ty jsi chválil hlasem svým neúnavným,
abys nás učil, když zcela jsme zmoženi vínem a spánkem,
jak máme ospalou lenost duše své překonávat.
Kéž by to, cos učinil ty, jenž rozum a smysly
neznáš, jsa podnícen k tomu přírodou vzněšenější,
kéž by všichni, co silní jsou city a rozumem velkým,
stejně tak jako ty nesli v ústech svých nějaký čas!
Největší odměnu chválícím dá vesmíru vládce:
jejich přibytkem bude na věky nebeský hrad.

SPOR JARA A ZIMY

Všichni pastýři stád z hor vysokých sestoupí naráz
dolů a v jarním světle se shromáždí ve stínu stromů,
společně Múzy velebit chci, jež dávají radost.
Přišel i mladý Dafnis a Palemon staršího věku.
Všichni se připravovali, že oslaví kukačku písní.
Jaro tam bylo těž, jež hlavu věncí si kvítím,
přišla i ledová Zima, již zmrzle se ježily vlasy.
Velký zápas je čekal, kdo kukačce zazpívá lépe.
Jaro první se zvedlo a trojevší zanotovalo.

JARO

„Přeji si, aby už přišla má kukačka, rozmilé ptáče.
Kde kdo ji vítá jak hosta, jenž v domě je nade vše milý,
když svým zobáčkem rudým nám dobrou notuje píseň.“

ZIMA

„Ledová Zima odpoví svým mrzutým hlasem:
„Kukačka nemusí chodit, ať spí si dál v jeskyni černé,
stejně má ve zvyku veliký hlad vždy přinášet s sebou.“

JARO

„Přeji si, aby už přišla má kukačka s pupenci stromů,
zahnala mráz a trvalou družkou slunce se stala —
slunce má kukačku rádo, jak jasný den stále se dlouží.“

ZIMA

„Jen ať sem nechodí, vždýt plodí lopotu stárou,
přináší urputné boje, mír milenný rozbíjí věčně,
všechno převrací a moře i země jsou v úzkých.“

JARO

„Pročpak, loudavá Zimo, v své písni kukačce spíláš?
Sama zmlátnělá se v temné jeskyni skrýváš
po hodech Venušinych a pitkách hloupého Bakcha.“

ZIMA

„V domě mém bohatství jest i veselé hostiny jsou tam,
sladký spánek, a v krbu mi plápolá hřejivý oheň.
Nic z toho kukačka nezná, jen stále osnuje zradu.“

JARO

„Kukačka v zobáčku květy nám přináší, sladký med dává,
hnužečka staví, jí vděčíme též, že plavba je klidná,
že se mládata rodí, že pole se zazelenají.“

ZIMA

„Mně je protivné to, co tobě připadá milé,
avšak počítám ráda, co pokladů v truhlicích skryto,
těším se z vybraných jídel a celou prodírám věčnost.“

JARO

„Kdo by ti, loudavá Zimo, vždy ochotná složit se k spánku,
bohatství nahromadil či shromáždil kdejaký poklad,
kdyby se na tebe Jaro a Léto neděřelo dřívce?“

ZIMA

„Pravdoucí pravda to je, ti pro mě pracují hodně,
jsou to však otroci mí, mým rozkazům poddaní navždy,
jsem jejich paní a mně, ať dělají cokoli, slouží.“

JARO

„Nejsi jejich paní, jsi nuzný a nadutý žebrák.
Bez cizí pomoci se uživit nebudeš schopná,
jestliže nepřijde kukačka a nedlá ti najíst.“